

З М И Я Т А

Индийска приказка

Имало едно време единъ раджй (царъ) и една ранй (царица), които, за голъма тѣхна скръбъ, нѣмали никакъ дѣца, пѣкъ и малката кучка въ палата нѣмала сжщо малки. Но единъ прѣкрасенъ день и ранй и кучката добили малки, но, какво да видишъ, когато първата погледнала своитѣ двѣ дѣчица, видѣла, че това сж двѣ кученца, а пѣкъ кучката добила двѣ момиченца.

То се знае, скръбъ дълбока обзела душата на ранй, и колкото пжти кучката оставяла малкитѣ си, за да имъ търси храна, царицата все оставяла двѣтѣ малки кученца, своитѣ дѣца, въ колибата на кучката, и вземала двѣтѣ малки момиченца съ себе си, въ палата.

И когато бѣдното куче се връщало назадъ и не намирало своитѣ дѣчица, бивало страшно нещастно, и най-сетнѣ не могло повече да търпи и си рекло: „Тѣ не оставятъ малкитѣ ми на мира; ще трѣбва да ги отнеса въ джунглитѣ¹, инѣкъ ще ги уморатъ отъ мжка.“

И една вечеръ то взело малкитѣ момиченца въ муцунката си и отърчало съ тѣхъ въ джунглитѣ. Тамъ ги оставило то въ една широчка пещеря, въ дъното на една скала, подъ която ручялъ единъ бистъръ потокъ, и тамъ ги гледало както трѣба. Всѣки день отивало вѣрното куче въ града, за да търси храна за двѣтѣ малки, и осьѣнъ това смогвало да намѣрва и хубави дрехи и накити, и да ги донася все въ муцунката си на своитѣ дѣца.

Тѣй живѣли тѣ дълги години. Но случило се единъ день, че, когато кучето било отишло да дири обѣдъ за своигъ дъщеря, единъ младъ раджа и неговиятъ братъ дошли на ловъ въ джунглитѣ. Тѣ скитали цѣлъ день тадѣва и не могли нищо да убиятъ, и понеже деня билъ горещъ, уморили се страшно и ожаднѣли. И седнали тѣ подъ едно дърво, на една малка могилка, и изпратили свитата си да търси вода. Ала единъ слѣдъ другъ се върнали всички съ празни ржцѣ.

Но раджата забѣлѣзалъ най-сетнѣ, че едно отъ ловджийскитѣ кучета се върнало съ мокра

муцунка и заржчалъ на хората да вървятъ слѣдъ него, защото то трѣбва да е намѣрило нѣйдѣ вода. Тѣ тръгнали слѣдъ него и стигнали до потока, който ручялъ покрай обитаваната отъ момичетата пещеря. Тѣкмо по туй време момичетата стояли прѣдъ скалата, но, щомъ съгледали че идатъ хора къмъ тѣхъ, избѣгали бърже-бърже въ пещерята назадъ.

Когато ловцитѣ дошли пакъ при своитѣ господари, рекли: „Ние намѣрихме чиста, бистра вода, която тече покрай една пещера. Въ тая пещера има двѣ отъ най-хубавитѣ моми, които човѣкъ е видѣлъ до сега, и тѣ сж облѣчени въ прѣкрасни одежди и украсени съ скжпоцѣнни камъни. Но когато ни съгледаха, изплашиха се и избѣгаха.“

Когато принцетѣ чули това, заповѣдали на слугитѣ, да ги отведаатъ на мѣстото; и когато тѣ съгледали двѣтѣ момичета, останали смаяни отъ хубостъта имъ, и ги запитали, дали не искатъ да отидатъ съ тѣхъ заедно въ царството имъ и да станатъ тѣхни съпруги.

Отпърво момичетата се уплашили, но сетнѣ скоро видѣли, че принцетѣ сж много мили и любезни, съгласили се и тръгнали съ тѣхъ. Раджата се оженилъ за по-старата, а братъ му — за по-малката сестра.

Но когато се върнало сега кучето и не намѣрило своитѣ дъщери, нажалило се страшно. То се запжтило да ги дири, и цѣли дванайсетъ години се лутало наоколо и скитало много, много надалечъ, но всичко било напраздно.

Но най-сетнѣ то все пакъ стигнало въ града, въ който живѣли двѣтѣ принцеси. И случило се неочаквано, че тѣкмо въ туй време жената на раджата гледала отъ прозореца и съгледала кучето.

„Туй е непрѣменно моята бѣдна майка,“ извикала тя, отърчала, колкото могла по-бърже, на улицата и прѣгърнала изтошеното отъ умора до смрътъ куче въ обятията си. Тогава го отвела въ своята собствена стая, направила му меко удобно легло, омила му крачката и го милвала и му се радвала прѣмногo.

И рекло ѝ тогава кучето: „Мила дъщерко моя, ти си тѣй добра и сърдечна съ мене, и азъ

¹ Диви мочурливи мѣста.